

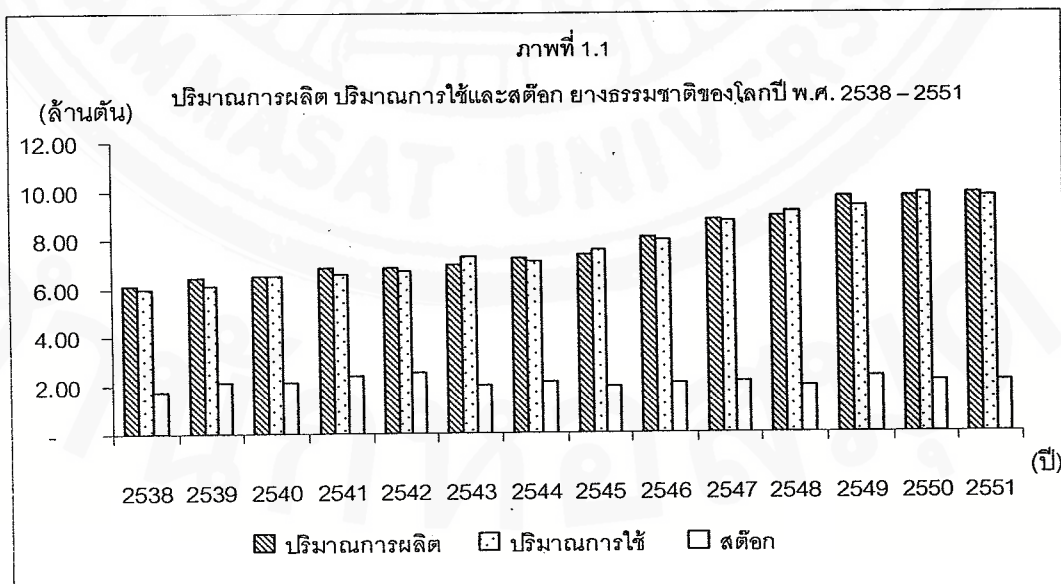
บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญของปัญหา

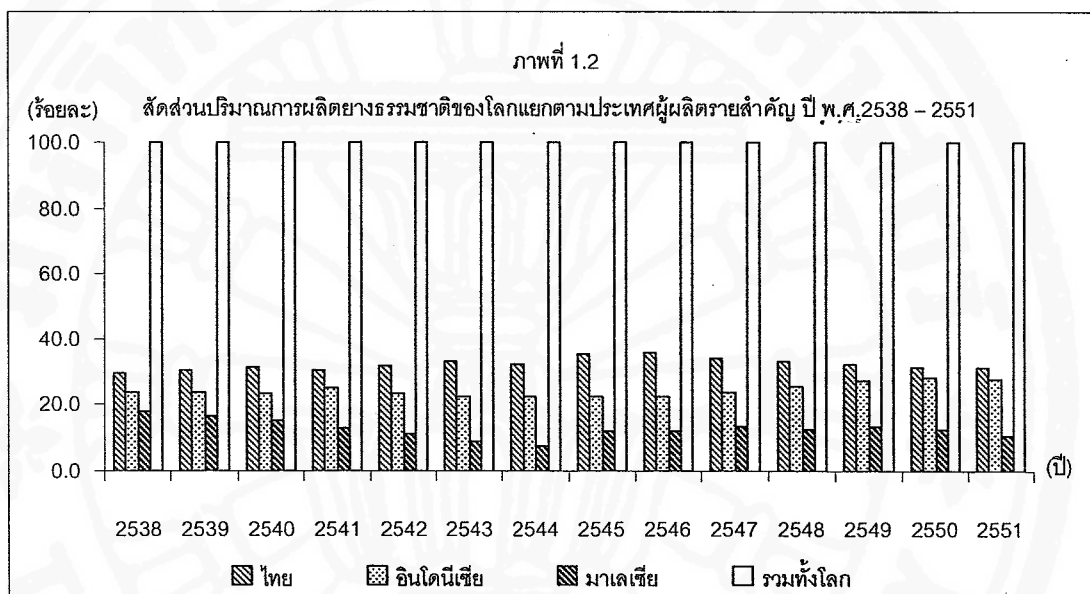
ยางธรรมชาติหรือยางพาราถือเป็นพืชเศรษฐกิจที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของโลกเพราะใช้เป็นวัตถุดิบหลักในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางในอุตสาหกรรมยางทั่วโลก เช่น อุตสาหกรรมยางรถยนต์ ชิ้นส่วนยางอุตสาหกรรม ถุงมือยาง ถุงยางอนามัย ยางรัด และ อุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ ซึ่งก่อให้เกิดการจ้างงาน การกระจายรายได้และสามารถสร้างรายได้มูลค่าหลายพันล้านบาทในธุรกิจการค้าระหว่างผู้ผลิตยางธรรมชาติ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง และผู้ใช้ผลิตภัณฑ์ยาง

ปริมาณการผลิต และปริมาณการใช้ ยางธรรมชาติของโลก(ภาพที่1.1) ในปี 2538 มีปริมาณการผลิตยางธรรมชาติ จำนวน 6.07 ล้านตัน ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติ จำนวน 5.95 ล้านตัน และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ในปี 2551 ปริมาณการผลิตเพิ่มขึ้นเป็น 9.87 ล้านตัน และมีปริมาณการใช้ยางธรรมชาติ จำนวน 9.73 ล้านตัน จะเห็นว่าปริมาณการผลิตยางธรรมชาติมีในสัดส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นเพื่อตอบสนองต่อปริมาณความต้องการใช้ยางธรรมชาติของโลก

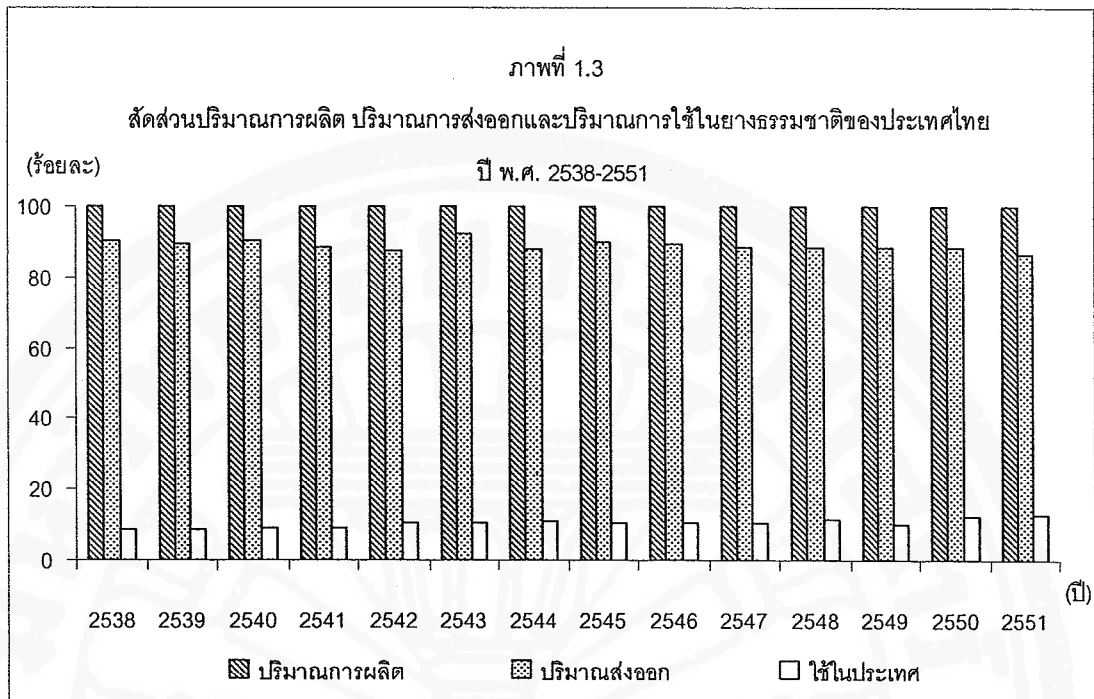
ที่มา: RUBBER STATISTICAL BULLETIN (IRSG)

สำหรับประเทศผู้ผลิตยางธรรมชาติของโลกในปัจจุบันมีมากกว่า 20 ประเทศ แต่ประเทศผู้ผลิตรายสำคัญของโลก ได้แก่ 3 ประเทศหลัก คือ ประเทศไทย อินโดนีเซีย และมาเลเซีย (ภาพที่ 1.2) โดยในปี 2551 สามประเทศนี้มีผลผลิตยางธรรมชาติรวมกันประมาณร้อยละ 70 ของผลผลิตยางธรรมชาติทั้งหมดของโลก ในจำนวนนี้ประเทศไทยเป็นผู้ผลิตรายใหญ่ที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31 รองลงมา เป็นร้อยละ 28 และร้อยละ 11 คือ อินโดนีเซีย และ มาเลเซีย ตามลำดับ

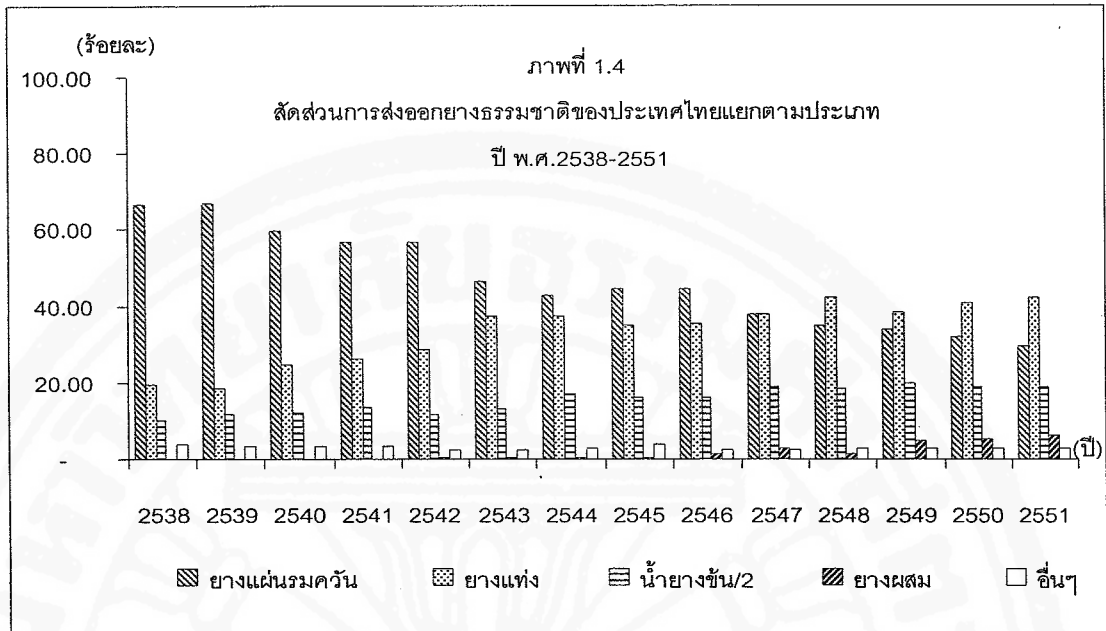
ที่มา: RUBBER STATISTICAL BULLETIN (IRSG)

จากการที่อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางภายในประเทศ เช่น อุตสาหกรรมผลิตถุงมือยาง ถุงยางอนามัย และอุตสาหกรรมยางรถยนต์ขยายตัวมากขึ้น ส่งผลให้การใช้ยางธรรมชาติในประเทศเพิ่มสูงขึ้น จากเดิมในปี 2543 มีสัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติในประเทศเทียบกับปริมาณการผลิต คิดเป็นร้อยละ 10 แต่ในปี 2551 มีสัดส่วนการใช้ยางธรรมชาติภายในประเทศเทียบกับปริมาณการผลิต คิดเป็นร้อยละ 13 (ภาพที่ 1.3)

ที่มา: สถิติยางประเทศไทย สถาบันวิจัยยาง, 2551

โครงสร้างเดิมของสัดส่วนปริมาณการส่งออกยางธรรมชาติของไทยแต่ละชนิด พบว่าการส่งออกยางธรรมชาติ ในปี 2538 ปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันร้อยละ 66.5 ของปริมาณการส่งออกผลผลิตยางธรรมชาติ สัดส่วนการส่งออกยางแท่งร้อยละ 19.3 และสัดส่วนของการส่งออกน้ำยางข้น ร้อยละ 10.0 แต่ในปี 2551 ปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันลดลงเหลือร้อยละ 29.8 ของปริมาณการส่งออกยางธรรมชาติของไทย แต่กลับมีสัดส่วนการส่งออกยางแท่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 42.3 เช่นเดียวกับแนวโน้มการส่งออกน้ำยางข้นเพิ่มขึ้นร้อยละ 19 (ภาพที่ 1.4)

ที่มา: สถิติยางประเทศไทย สถาบันวิจัยยาง, 2551, /2 น้ำนกเนือยางแห้ง

ในปี 2545 ประเทศผู้นำเข้ายางธรรมชาติของไทยมากที่สุด คือ ญี่ปุ่น จีน และสหรัฐอเมริกาซึ่งมีปริมาณยางธรรมชาตินำเข้าของไทย จำนวน 499 พันตัน รองลงมา 437 พันตัน และ 382 พันตัน ตามลำดับ แต่ในปี 2551 ประเทศผู้นำเข้ายางธรรมชาติรายสำคัญของไทย กลายเป็นประเทศจีน ซึ่งมีปริมาณการนำเข้ายางธรรมชาติของไทย 825 พันตัน จากตารางที่ 1.1 แสดงให้เห็นว่าประเทศจีนมีการนำเข้ายางธรรมชาติของไทยมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งถือได้ว่าเป็นประเทศคู่ค้ารายสำคัญต่อตลาดการส่งออกยางธรรมชาติของไทย รองลงมา คือ มาเลเซีย และญี่ปุ่น

ตารางที่ 1.1

ปริมาณยางส่งออกยางธรรมชาติของประเทศไทยไปยังประเทศผู้ซื้อปลายทางปี พ.ศ.2538-2551

(พันตัน)

ปี	ญี่ปุ่น	จีน	สหรัฐอเมริกา	มาเลเซีย	เกาหลีใต้	ยุโรป	อื่นๆ	รวม
2538	562	150	232	108	96	215	273	1,636
2539	530	383	174	111	102	212	251	1,763
2540	563	300	240	132	122	210	270	1,837
2541	500	238	280	179	123	226	294	1,839
2542	510	243	236	155	157	241	344	1,886
2543	505	418	330	244	136	231	303	2,166
2544	435	368	302	297	139	233	267	2,042
2545	499	437	382	364	139	266	322	2,408
2546	543	651	279	365	166	294	275	2,573
2547	526	620	249	384	172	292	395	2,637
2548	540	573	238	404	185	281	411	2,632
2549	493	747	211	443	173	262	443	2,772
2550	406	827	213	413	152	262	431	2,704
2551	395	825	220	398	154	250	434	2,675

ที่มา: สถิติยางประเทศไทย สถาบันวิจัยยาง,2551

สำหรับประเทศผู้นำเข้ายางธรรมชาติของโลก ในปี 2542 ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีปริมาณการนำเข้ายางธรรมชาติมากที่สุดในโลก ซึ่งมีปริมาณการนำเข้ายางธรรมชาติจำนวน 1,116.30 พันตัน คิดเป็นร้อยละ 24 ของปริมาณการนำเข้ายางธรรมชาติของโลก แต่ด้วยความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศจีน ทำให้ประเทศจีนมีการนำเข้ายางธรรมชาติที่เพิ่มขึ้น จนกลายเป็นประเทศที่มีการนำเข้ายางธรรมชาติมากที่สุดในโลก ในปี 2551 โดยมีปริมาณการนำเข้ายางธรรมชาติ จำนวน 1,583.60 พันตัน คิดเป็นร้อยละ 22.4 ของการนำเข้ายางธรรมชาติของโลก รองลงมาคือประเทศสหรัฐอเมริกา (ตารางที่ 1.2)

ประเภทของยางธรรมชาติที่ประเทศผู้นำเข้ารายสำคัญได้แก่ จีน สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น นำเข้ามากที่สุด คือ ยางแท่ง (TSR) รองลงมาคือ ยางแผ่นรมควัน และ น้ำยางข้น (ตารางที่ 1.3) ในปี 2550 ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการนำเข้ายางแท่ง คิดเป็นร้อยละ 67 ของการนำเข้ายางธรรมชาติของประเทศ เช่นเดียวกับ จีน และญี่ปุ่น จากที่ทั้งสามประเทศ ถือได้ว่าเป็นผู้นำเข้ายางธรรมชาติมากที่สุด โดยเฉพาะยางแท่ง สะท้อนให้เห็นว่าประเทศผู้นำเข้าเหล่านี้ใช้ยางแท่งเป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตอุตสาหกรรมต่อเนื่องภายในประเทศ

ตารางที่ 1.2

ปริมาณการนำเข้ายางธรรมชาติของประเทศที่สำคัญของโลก ปี พ.ศ.2542-2551

ปี	สหรัฐอเมริกา		เยอรมัน		จีน		ญี่ปุ่น		เกาหลีใต้		รวมทั้งโลก (พันตัน)
	ปริมาณ (พันตัน)	สัดส่วน (ร้อยละ)	ปริมาณ (พันตัน)	สัดส่วน (ร้อยละ)	ปริมาณ (พันตัน)	สัดส่วน (ร้อยละ)	ปริมาณ (พันตัน)	สัดส่วน (ร้อยละ)	ปริมาณ (พันตัน)	สัดส่วน (ร้อยละ)	
2542	1,116.30	23.99	225.80	4.85	401.80	8.64	755.40	16.23	331.60	7.13	4,653.00
2543	1,191.60	21.90	250.10	4.60	820.40	15.08	801.50	14.73	330.80	6.08	5,442.00
2544	972.10	18.64	245.30	4.70	943.30	18.08	713.30	13.68	330.30	6.33	5,216.00
2545	1,110.30	20.82	242.60	4.55	914.70	17.15	771.80	14.47	323.40	6.06	5,334.00
2546	1,077.00	18.52	260.30	4.48	1,149.60	19.77	791.80	13.62	332.60	5.72	5,815.00
2547	1,143.60	18.67	242.30	3.96	1,205.90	19.69	800.70	13.07	351.70	5.74	6,124.00
2548	1,159.20	18.00	263.00	4.08	1,329.20	20.64	848.60	13.18	369.80	5.74	6,440.00
2549	1,011.60	15.94	295.50	4.66	1,505.60	23.72	885.90	13.96	364.70	5.75	6,347.00
2550	1,028.50	15.83	330.20	5.08	1,547.00	23.81	850.00	13.08	378.00	5.82	6,497.00
2551	1,052.30	14.91	242.40	3.43	1,583.60	22.43	849.20	12.03	359.10	5.09	7,059.60

ที่มา: RUBBER STATISTICAL BULLETIN (IRSG)

ตารางที่ 1.3

การนำเข้ายางธรรมชาติแยกตามประเภทผลิตภัณฑ์ยางและประเทศผู้นำเข้ารายสำคัญของโลก ปี พ.ศ.2547-2550

(พันตัน)

ปี	สหรัฐอเมริกา					จีน					ญี่ปุ่น				
	น้ำยาง ชั้น	ยางแผ่น รมควัน	ยางแท่ง	อื่นๆ	รวม	น้ำยาง ชั้น	ยางแผ่น รมควัน	ยางแท่ง	อื่นๆ	รวม	น้ำยาง ชั้น	ยางแผ่น รมควัน	ยางแท่ง	อื่นๆ	รวม
2547	112.5	147.9	876.7	18.9	1156.0	113.6	314.4	697.2	81.7	1206.9	7.0	294.1	466.5	34.9	802.5
2548	71.0	96.1	706.2	12.8	886.1	68.4	186.2	654.0	37.3	945.9	4.7	224.3	369.8	39.8	638.6
2549	62.2	97.8	748.5	20.4	928.9	154.3	280.3	1026.3	48.6	1509.5	6.6	284.8	488.6	106.6	886.6
2550	89.2	227.0	692.2	22.1	1030.5	144.1	216.3	1148.3	42.7	1551.4	7.7	250.1	471.7	120.5	850.0

ที่มา: RUBBER STATISTICAL BULLETIN (IRSG)

สำหรับประเทศไทย ซึ่งเป็นประเทศผู้ส่งออกยางธรรมชาติรายใหญ่ของโลก มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการแปรรูปยางขึ้นต้น เพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประเทศคู่ค้า (ตารางที่ 1.4) พบว่า ในปี 2549 แยกตามประเภท จะเห็นว่า จำนวนโรงงานยางแผ่นรมควันมีจำนวนมากที่สุด คือ 126 โรง รองลงมา คือ โรงงานน้ำยางขึ้น และ โรงงานยางแท่ง แต่จากความต้องการประเภทยางแปรรูป ในรูปแบบยางแท่งมากขึ้น จะเห็นว่าในปี 2552 จำนวนโรงงานยางแผ่นรมควันลดลง แต่จำนวนโรงงานยางแท่งและน้ำยางขึ้น กลับขยายตัวมากขึ้น นอกจากนี้จังหวัดสงขลาถือได้ว่าเป็นจังหวัดหนึ่งในประเทศไทยที่มีจำนวนโรงงานแปรรูปยางพาราขึ้นต้นกระจายอยู่เป็นจำนวนมาก โดยมีจำนวนโรงงานน้ำยางขึ้นมากที่สุด รองลงมาคือโรงงานยางแท่ง และโรงงานยางแผ่นรมควันตามลำดับ ทำให้เกษตรกรในพื้นที่มีทางเลือกในการแปรรูปยางขึ้นต้นและจำหน่ายผลผลิตได้หลายรูปแบบมากขึ้น เช่น จำหน่ายในรูปแบบน้ำยางสด ยางก้อนถ้วย และ ยางแผ่นดิบ เป็นต้น

ตารางที่ 1.4

โรงงานแปรรูปยางดิบ แยกตามประเภทโรงงาน

ประเภทโรงงาน	ปี 2549	ปี 2552		
	จำนวนโรงงานทั้งประเทศ	จำนวนโรงงานทั้งประเทศ	จำนวนโรงงานในจังหวัดสงขลา	จำนวนโรงงานในอำเภอสะเดา
ยางแผ่นรมควัน	126	107	16	6
ยางแท่ง	66	73	17	6
น้ำยางขึ้น	70	98	25	7

ที่มา: ข้อมูลเมื่อวันที่ 11 กันยายน 2552 กรมโรงงานอุตสาหกรรม

โครงสร้างและการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมแปรรูปยางขึ้นต้น แบ่งออกเป็น 3 ช่วงเวลา ได้ดังต่อไปนี้ (สถาบันวิจัยยาง, 2536)

ช่วงเวลาแรก นับตั้งแต่เริ่มมีการค้ายางจนกระทั่งปี 2512 ยางดิบทั้งหมดที่ผลิตได้ในประเทศจะถูกแปรรูปเป็นยางแผ่นรมควันทั้งหมด สาเหตุคือ

(ก) ในช่วงนั้น ชาวสวนยางส่วนใหญ่เป็นผู้ผลิตน้ำยางสดรายเล็ก มีพื้นที่ถือครองเฉลี่ยน้อยกว่า 15 ไร่ต่อครอบครัว การขายเป็นน้ำยางสดจะต้องขายภายในวันเดียวกัน ซึ่งไม่คุ้มค่าขนส่ง การคมนาคมขนส่งยังไม่สะดวกและใช้เวลานาน เนื่องจากค่าแรงงานชาวสวนถูกและมีเหลือเพื่อ (1 ครอบครัวมีประมาณ 5-6 คน) ดังนั้น ชาวสวนยางจะกรีดยางในตอนเช้ามีรวบรวมมาทำเป็นยางแผ่นดิบ ซึ่งสามารถเก็บรวบรวมไว้จนกระทั่งมีปริมาณมากพอสมควร จึงจะส่งขายให้แก่พ่อค้าคนกลาง หรือบรรทุกไปขายแก่โรงงานรมควันโดยตรง

(ข) ยางแผ่นรมควันเป็นที่ต้องการในตลาดญี่ปุ่น ซึ่งเป็นตลาดผู้ซื้อรายใหญ่ของไทย บริษัทผลิตยางรถยนต์ของญี่ปุ่น ค้นพบวิธีการใช้ยางแผ่นรมควัน ผลิตยางรถยนต์ที่มีคุณภาพดีกว่าการใช้ยางแท่ง เนื่องจากยางแผ่นรมควันจะมีคุณสมบัติทางกายภาพเช่น ความยืดหยุ่นของยางดีกว่ายางแท่ง เพราะไม่ต้องผ่านกระบวนการล้าง อบอุ่นร้อนมากเท่ากับยางแท่ง

ช่วงที่สอง ปี 2512-2530 ความต้องการยางแท่งสูงขึ้น เนื่องจากตลาดต่างประเทศ เช่น อเมริกา และยุโรป เริ่มเปลี่ยนมาซื้อยางแท่งมากขึ้น แม้ว่ายางแผ่นรมควันจะมีข้อดีดังกล่าวข้างต้น เนื่องจาก

(ก) สามารถตรวจสอบคุณสมบัติทางกายภาพและทางเคมีของยางแท่งได้ในห้องทดลอง ซึ่งสามารถบอกระดับคุณสมบัติต่างๆที่แน่นอนเป็นตัวเลข สำหรับยางแผ่นไม่สามารถทำเช่นนี้ได้ การจัดเกรดยางแผ่นรมควันจะใช้วิธีกะด้วยสายตาและความชำนาญเท่านั้น ซึ่งทำให้ได้คุณสมบัติไม่แน่นอน

(ข) ความสะดวกในการขนส่ง โดยเฉพาะในประเทศผู้ซื้อที่มีค่าจ้างแรงงานสูง เช่น สหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น การเคลื่อนย้ายยางแท่งสามารถใช้เครื่องจักรได้ ในขณะที่ยางแผ่นต้องใช้แรงงานคนในการเคลื่อนย้าย เพราะยางแผ่นใช้วิธีบรรจุหีบห่อโดยวางซ้อนกัน และมีแบ่งเหนียวเป็นตัวยึดให้เป็นก้อน มีน้ำหนักก้อนละประมาณ 33.33 กิโลกรัม (3 ก้อน = 1 ตัน) ต้องใช้แรงงานแบกหามเพื่อไม่ให้ยางหลุดออกจากกัน

(ค) ในการทำผลิตภัณฑ์ยางที่ต้องอาศัยคุณสมบัติเฉพาะของยาง ผู้ใช้สามารถนำยางแท่งไปใช้ได้ทันที เพราะรู้คุณสมบัติทางกายภาพและทางเคมี ไม่ต้องนำไปตรวจสอบอีกเหมือนกรณียางแผ่น นอกจากนี้ คุณภาพยางแผ่นที่ไม่สม่ำเสมอและมีสิ่งสกปรกเจือปนจะทำให้เกิดความ

เสียหายต่อเครื่องจักรได้ มาเลเซียเป็นประเทศแรกที่คิดค้นการผลิตยางแท่งจากยางธรรมชาติได้ เป็นผลสำเร็จในปี 2508 โดยใช้ชื่อว่า Standard Malaysian Rubber (SMR) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ความต้องการยางแท่งมีแนวโน้มสูงขึ้น ศูนย์วิจัยการยางของไทย จึงได้ริเริ่มคิดผลิตยางแท่งที่เป็นเครื่องหมายการค้าของประเทศขึ้นในปี 2511 โดยใช้ชื่อว่า Thai Tested Rubber (TTR) ซึ่งการ จำแนกชั้นยาง และ คุณสมบัติเฉพาะของ TTR จะเหมือนกับของ SMR ทุกประการ

ดังนั้นตั้งแต่ปี 2512 เป็นต้นมา เพื่อสนองความต้องการที่เปลี่ยนไป ในระยะแรก โรงงานแปรรูปยางแผ่นรมควันจึงได้ตั้งโรงงานแปรรูปยางแท่งเพิ่ม เพื่อการส่งออก

ช่วงที่สาม คือช่วงการขยายตัวอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมน้ำยาง ผู้ผลิตไทย สามารถผลิตน้ำยางชั้นได้ตั้งแต่ปี 2508 แต่ตลาดยุโรปรู้จักแต่น้ำยางชั้นของมาเลเซีย ซึ่งสามารถ ผลิตป้อนตลาดได้เพียงพอ จึงไม่มีผู้ซื้อสนใจน้ำยางชั้นของไทย ผู้ผลิตไทยพยายามหาตลาด ส่งออกโดยใช้วิธีส่งผ่านไปทางปิ้ง ประเทศมาเลเซีย แต่ก็มีจำนวนไม่มากนัก จนกระทั่งปี 2528 เป็นต้นมา รัฐบาลมาเลเซียเริ่มมีนโยบายส่งเสริมอุตสาหกรรมที่ใช้น้ำยางชั้นในประเทศ ประกอบ กับนโยบายลดพื้นที่ปลูกยางพาราลง ทำให้ปริมาณการส่งออกน้ำยางชั้นสู่ตลาดโลกลดลง บางช่วงที่เกิดการขาดแคลนนํ้ายางชั้นในประเทศ เนื่องจากฝนตกชุก มาเลเซียก็ต้องนำเข้านํ้ายาง ชั้นจากไทย นอกจากนี้การตื่นตัวต่อการระบาดของเชื้อโรคเอดส์ ตั้งแต่ปี 2530 เป็นต้นมา ทำให้ ความต้องการใช้ถุงมือยาง และถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ความต้องการใช้นํ้ายางชั้นซึ่งเป็น วัตถุดิบหลักในการผลิตผลิตภัณฑ์ดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้น

ในช่วงปี 2540 เป็นต้นมาอุตสาหกรรมยางของโลกมีแนวโน้มใช้ยางแท่ง ทดแทนยาง แผ่นรมควันมากขึ้นและตลาดการค้ายางของโลกเป็นของตลาดยางแท่งกว่าร้อยละ 60 โดย ประเทศผู้ใชยางแท่งรายใหญ่ คือ สหรัฐอเมริกา ยุโรป และเกาหลี ใช้ยางแท่งมากกว่าร้อยละ 95 ของปริมาณใช้ยางทั้งหมด ในขณะที่อุตสาหกรรมยางในญี่ปุ่นและจีนกำลังปรับเปลี่ยนมาใช้ยาง แท่งมากขึ้น (ไชยยะ คงมณี, 2547)

จากข้อมูลสถิติและโครงสร้างตลาดยางธรรมชาติของโลกที่ปรับเปลี่ยนไป จากความ ต้องการใชยางแท่งและน้ำยางชั้นในสัดส่วนที่เพิ่มมากกว่าการใชยางแผ่นรมควัน ของประเทศคู่ค้า ดังกล่าวนั้นจึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจว่าเกษตรกรก็ควรที่จะมีการปรับเปลี่ยนการจำหน่าย ยางพาราจากยางแผ่นดิบ เป็นการจำหน่ายน้ำยางสด หรือยางก้อนถ้วย เพื่อให้สอดคล้องกับการ ปรับเปลี่ยนอุปสงค์ของตลาดโลกจากยางแผ่นรมควันเป็นการนำเขายางแท่ง และน้ำยางชั้น มากขึ้น โดยอุปสงค์ของตลาดโลกจะส่งผลกระทบต่อวิธีการผลิตและจำหน่ายผลผลิตของ เกษตรกรไทย

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 ศึกษาต้นทุนการแปรรูปยางขึ้นต้นและการจำหน่ายผลผลิตระหว่างน้ำยางสด ยางก้อนถ้วย และยางแผ่นดิบ

1.2.2 ศึกษาปัญหาและผลกระทบในการปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้ยางในตลาดที่มีผลกระทบต่อเกษตรกรชาวสวนยางพารา

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.3.1 ทำให้ทราบถึงต้นทุนในการผลิต และผลตอบแทนที่ได้รับในแต่ละรูปแบบการผลิตยางทั้ง 3 รูปแบบ เพื่อใช้ในการเปรียบเทียบประกอบการตัดสินใจเลือกแปรรูปยางขึ้นต้นของเกษตรกร

1.3.2 เพื่อรัฐบาล หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเกษตรกร จะได้วางแผน หรือกำหนดนโยบาย ให้สอดคล้องกับแนวทางในการแปรรูปยางขึ้นต้นของเกษตรกรเพื่อตอบสนองความต้องการใช้ประเภทของยางธรรมชาติในตลาดโลก

1.4 ขอบเขตการศึกษา

1.4.1 ศึกษาผลผลิต, ปริมาณการส่งออก และ ปริมาณการใช้ยางธรรมชาติของประเทศไทย โดยใช้ข้อมูลย้อนหลัง 12 ปี (พ.ศ.2540-2551)

1.4.2 ศึกษาต้นทุน ผลตอบแทน และ ค่าใช้จ่ายการตลาด ในขั้นตอนของการกรีดยาง และการจำหน่ายที่แตกต่างกันของเกษตรกรชาวสวนยางพารา 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ผลิตและจำหน่ายเป็นน้ำยางสด กลุ่มที่ผลิตและจำหน่ายเป็นยางแผ่นดิบ และกลุ่มที่ผลิตและจำหน่ายเป็นยางก้อนถ้วย ในพื้นที่ศึกษา อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา

1.4.3 ศึกษาปัญหา อุปสรรค และผลกระทบในด้านการผลิต การขาย และรายได้ของเกษตรกรได้รับจากการปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้ยางในตลาดโลก